

Selve Lissabon-traktaten består af syv artikler. Hertil kommer en kort præambel.

Lissabon-traktaten

- Er en ændringstraktat med 7 artikler, der ændrer de to grundlæggende EU-traktater, men erstatter dem ikke.
- Fastslår, at de grundlæggende traktater er »Traktaten om Den Europæiske Union« og »Traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde«.
- Sammenslutter EU og EF til én enkelt juridisk person, som benævnes »Den Europæiske Union«, hvormed Unionen kan optræde mere samlet internationalt som en enhed.
- Fastslår at navnet »Det Europæiske Fællesskab« (EF) ikke længere vil blive anvendt.

Ifølge præambelteksten understreges det, at Lissabon-traktaten fuldfører den proces, som blev indledt med Amsterdam-traktaten og Nice-traktaten med henblik på at styrke Unionens effektivitet og demokratiske legitimitet og forbedre sammenhængen i dens indsats. Det signaleres således, at der herefter ikke vil være behov for nye traktatændringer i en rum tid fremover.

Lissabon-traktatens artikel 1 indeholder i punkterne 1 til 61 ændringerne til traktaten om Den Europæiske Union, og artikel 2 indeholder i punkterne 1 til 295 ændringerne til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab. Artikel 3-7 indeholder afsluttende bestemmelser bl.a. om nynummerering, sprog og ikrafttræden i overensstemmelse med tidligere praksis fra ændringstraktater, f.eks. Amsterdam-traktaten fra 1997.

Traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab skifter med Lissabon-traktaten navn til »Traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde« (TEUF). Dette hænger sammen med Lissabon-traktatens nyskabelse om, at Unionen og Fællesskabet sammenslutes til én enkelt juridisk person, som benævnes »Den Europæiske

Union«. Lissabon-traktaten indsætter en nyformulering herom i traktaten om Den Europæiske Union artikel 1. Navnet »Det Europæiske Fællesskab« (EF) vil således ikke længere blive anvendt. Som følge heraf foretages der med Lissabon-traktaten en række tekniske ændringer i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.

Den praktiske virkning af, at Unionen og Fællesskabet slutes sammen til én juridisk enhed er især, at Unionen fremover vil kunne optræde mere samlet internationalt, idet Unionen samlet kan varetage alle sine politikker – handelspolitik, udviklingspolitik, miljøpolitik og mere generel udenrigs- og sikkerhedspolitik mv. - som en enhed. Se nærmere herom neden for i kapitel 7.

De to fremtidige grundlæggende EU-traktater vil således være »Traktaten om Den Europæiske Union« (TEU) og »Traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde« (TEUF).

Den første traktat vil – som nu – være relativt kort og indeholde en række overordnede bestemmelser for samarbejdet, der dog i et vist omfang udbygges i forhold til den gældende traktat. Den vil også – som nu – indeholde bestemmelserne om Den Fælles Udenrigs- og Sikkerhedspolitik.

Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde vil – som den gældende Fællesskabstraktat – være ganske omfattende og indeholde de øvrige bestemmelser om Unionens politikker og institutioner.

De to traktater vil ofte skulle læses i sammenhæng for at få en fuldstændig beskrivelse af traktatgrundlaget på et givent område.

For at sikre, at de to grundlæggende traktater får fortløbende artikelnumre, sker der en omnummerering af traktaternes bestemmelser. De nye numre fremgår af en tabel (en såkaldt sammenligningstabel (ækvivalenstabel)), der som en integreret del af Lissabon-traktaten er optrykt i et bilag til denne. Det følger af Lissabon-traktatens artikel 5.